

[Løje.]

naturligvis kan peges paa Tilfælde, hvor Afgørelserne har været selvmodsigende. Jeg tænker her paa enkelte Fosterdrabssager, hvor der er dømt paa en Maade, som man synes har været modsigende. Jeg tænker særlig her paa en Sag for en Del Aar siden fra Køge, hvor man dømte en hel Del af de Kvinder, der var blevet hjulpet, medens man frikendte den Kvinde, der for Betaling havde hjulpet dem.

Det er jo forstaaeligt, at der i enkelte Tilfælde kan fremkomme saadanne uheldige Afgørelser, men som Helhed har Nævningerefterterne fungeret, forekommer det mig, tilfredsstillende. Men som jeg sagde før, man kan mene derom, hvad man vil: naar vi nu engang har den Institution, kan det næppe være formaalstjenligt at undergrave den og svække Tilliden til den. Navnlig burde man ikke gøre det fra de Kredses Side, hvor man skilter med at være Tilhænger af Nævningeinstitutionen og Folke-domstolene, og hvor man i øvrigt taler ofte og gerne om Folkeviljen og om Folkets Røst. Er det da ikke Folkets Røst, der umiskendeligt lyder gennem Nævningernes Afgørelser? Og skal man efter disse Afgørelser kunne rejse en Folkestemning mod Afgørelser, som i Virkeligheden er Folkets Afgørelser, uden at de, der kritiserer Afgørelserne, har haft Lejlighed til at sætte sig ind i Sagerens Enkeltheder? Hvis dette skal blive almindeligt — og det har desværre været almindeligt i de senere Tider —, maa vi erkende, at det vel oplyste danske Folk ikke har vist sig modent til Nævningeinstitutionens Indførelse i vor Retspleje. Hvad er det da for Folk, man gennem en hidsig Agitation og Sympatitilkendegivelser søger at gøre til Martyrer? Vi har hørt det her i Dag. Jeg skal nævne enkelte andre Tilfælde. I den store Fosterdrabssag her i København var der fire Læger, en tysk og tre danske, der har hjulpet alle disse Hundreder af Kvinder, som de havde været saa uendelig medfølelse over for, saa socialt forstaaende over for efter deres eget Sigende. De fleste af Kvinderne havde, hvad der var ganske naturligt, efter Lægernes Udsagn været meget nedtrykte og meget fortvivlede, og Lægerne havde næret den dybeste Medfølelse med disse Kvinder. Ud fra dette Synspunkt var det, at de havde hjulpet dem. Men under al denne ædle Stræben glemte de dog ikke helt at tænke lidt paa at tage Hensyn ogsaa til sig selv. Dr. Leunbach havde for at være paa den sikre Side indforskrevet en tysk Doktor, der naturligvis ogsaa optraadte helt ud fra ideelle

Bevæggrunde, men alligevel ikke havde glemt at tænke paa sig selv og paa den Forretning, der var forbundet med disse Operationer. Hun kom ludfattig hertil, og efter hvad der i Retsmødet blev oplyst, havde hun i Løbet af et Aars Tid, til Trods for at hun boede paa et første Klasses Hotel og i det hele taget ikke nægtede sig noget, opsparret en Kapital paa 35 000—40 000 Kr. Det kan altsaa ikke have været et helt uegennyttigt Arbejde, den paagældende Kvinde havde udført. Hun havde dog ogsaa tænkt en lille Smule paa sig selv. Ja, om den ene af de danske Læger maa det desværre siges, at han havde ligefrem drevet Aager mod flere af Kvinderne. I et enkelt Tilfælde — det var jo betydelige Honorarer, det drejede sig om — havde han før Operationen forlangt et Honorar paa 150 Kr.; efter Operationen, hvor Kvinden naturligvis var til en vis Grad svækket, forlangte han 200 Kr. Det var den paagældende Kvinde ikke i Stand til at betale, og hun maatte give ham en Veksels for det Beløb, hun ikke kunde betale, men da denne Veksels skulde fornyes, krævede han hende yderligere for 50 Kr., altsaa i alt for 250 Kr.

Ja, det er jo meget smukt, naar man søger at skilte med, at man foretager disse Ting ud fra rent ideelle Bevæggrunde, men naar der bag ved dette ligger en saadan Gridskhed, en saadan hensynsløs Udnyttelse af alle disse uheldige stillede og til Dels fattige Kvinder, ja, saa maa man vende sig imod det med Foragt, og saa bliver man endnu mere uforstaaende over for, at man i forskellige Kredse søger at skabe Sympati med de Mennesker, der udfører denne samfundsskadelige Gerning.

Honoraret, der blev betalt ved disse Operationer, laa i Regelen mellem 150 og 250 Kr. for en Operation, der i Regelen varede 15—20 Minutter, og saa var det hele i de fleste Tilfælde forbi, man bekymrede sig i Regelen ikke yderligere om, hvordan det gik de paagældende Kvinder. Det er altsaa Folk af den Støbning, man ved mange Lejligheder søger at gøre til Martyrer, og det synes jeg, der kan være Grund til ved en Lejlighed som denne at fæstne Opmærksomheden lidt nærmere ved.

I Gundtoft-Sagen staar vi over for noget lignende, hvad den højtærede Justitsminister for øvrigt i Eftermiddags var stærkt inde paa. En Læge, der formentlig har nydt almindelig offentlig Tillid, en fremtrædende Kommunalmand, Viceborgmester, ja, han var saamænd Socialdemokrat, en Herre, der i det hele taget har forstaaet at anbringe sig paa den rigtige Side af Plankeværket,